

ДУХОВЕТЕ НА МЪРТВИТЕ

Александър Богомолец, един руски учен, някога каза, че човек би трябвало да живее поне 150 години. Той действително приготви серум, замислен да забави процеса на стареенето в съединителните тъкани на тялото. За нещастие, ученият доктор умря на 64 години, само 86 години по-малко от целта, която бе поставил за себе си и за човечеството. А ние все още не можем да разберем тайната на живота и смъртта.

Никой досега не е открил фонтана на младостта, нито пък някой е бил оттатък воала на смъртта и да се е върнал, за да ни разкаже, какво е там, от другата страна. Единствената автентична информация, която имаме по този въпрос, се намира в Божието слово, Библията. Ето дадените ни отговори на въпросите, които са тревожели сърцата на мъже и жени през вековете. Преминавайки през празнословието на човешките емоции и суеверия, то ще донесе задоволителна сигурност за онези, които се боят от бъдещето и които се чудят какво се случва с душата пет минути след смъртта.

За да започнем тази тема, трябва да намерим отговора на един голям, основен въпрос. Ако можем да отговорим правилно, всички други въпроси за смъртта и душата ще се разтворят като цветя на слънце. Наистина важният въпрос е този: Какво е вроденото естество на човека? Как го създаде Бог? Смъртно или безсмъртно е неговото естество? Според речника, думата "смъртен" означава "който умира," а думата "безсмъртен" означава "който не умира." Значи просто казано, ние питаме дали Бог създаде човека с естество, което може да умре, или със силата на един безкраен живот.

Отговорът на този важен въпрос се намира в Йов 4:17: "Ще бъде ли смъртен човек праведен пред Бога? Ще бъде ли човек чист пред Създателя си?" Ето думата, която търсим! Човекът е смъртен. Той може да умира. Бог не го създаде без възможност да деградира и умира. Всъщност, само Бог притежава тази вродена сила за вечно съществуване. Той е безсмъртен. И единственият път, когато тази дума е спомената в Библията, се отнася за Бог. "А на вечния Цар, на безсмъртния, невидимия, единствения Бог, да бъде чест и слава до вечни векове. Амин." 1 Тимотей 1:17.

Човешкото семейство не бе облечено в естествено безсмъртие. Божието слово ни уверява, че единствен Бог има това естество. Той е авторът на живота, великият източник на всяко съществуване. От Него е произлязал всеки друг живот във вселената. "Цар на царстващите и Господ на господстващите, Който сам притежава безсмъртие; обитавайки в непристъпна светлина; Когато никой човек не е видял, нито може да види; Комуто да бъде чест и вечна сила. Амин." 1 Тимотей 6:15, 16.

Тук някой може да повдигне друг въпрос, относно безсмъртието. Възможно ли е човек да притежава смъртно тяло, но безсмъртна душа да живее във временната плът. Навярно "истинската" личност не е тялото въобще, а неумиращата душа - същество, живеещо в смъртното тяло. Нуждаем се да подредим пъзела по този въпрос, защото е твърдо поставен от няколко Библейски текста.

ДУШАТА МОЖЕ ДА УМРЕ

Господ каза чрез пророка: "Ето, всичките души са Мои; както душата на бащата, така и душата на сина е Моя; душата, която е съгрешила, тя ще умре." Езекил 18:4. Това твърдо установява, че душата определено не е безсмъртна по природа и не може да

преживее смъртта. От тук думата "безсмъртен" означава "който не може да умира," и не може да става въпрос за смъртта на душата, притежаваща вродено безсмъртие. Поне десет други стихове потвърждават точно същото нещо: душата не е природно безсмъртна.

Исус, Великият Учител, заяви, че душата може да умре в Матей 10:28. "Не бойте се от ония, които убиват тялото,... но по-скоро бойте се от оногова, който може и душа и тяло да погуби в пъкъла." С това ясно изявление Христос поставя въпроса извън всякакво обсъждане. Душата може да умре и ще умре в огъня на ада. Затова, тя не може да бъде безсмъртна по природа.

Това е шокиращо за много хора. Традиционната позиция е точно обратната на това. Колко разстройващо е да научиш, че във всичките 1700 библейски случаи на употреба на думата "душа" и "дух" нито веднъж не се отнасят за безсмъртно съществуване или неумиране.

Откъде тогава идва това учение? Повечето от нас са чували за "душата, която няма да умре" още от ранните си детски години. Едно е сигурно: то не произлиза от Писанията. Истината е, че това идва директно от езическата традиция и митология. В поклонението на древните китайски предшественици е вкоренено вярването, че душата няма да умре. Йероглифите в египетските пирамиди разкриват, че учението за естественото безсмъртие на душата е в основата на тяхното поклонение на бога слънце. В Индия, където живях в продължение на години, индусите силно вярваха в прераждането и преселението на душата. Най-тъмните африкански вуду церемонии са построени около идеята за неумиращата душа.

Няма нито един текст, който да подкрепя такова учение в Християнската Библия; въпреки това, Словото ни казва как е започнало това учение и кой изнесе първата проповед по този въпрос. Четем в Битие 3:1-4: "А змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог беше създал. И тя рече на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината? Жената рече на змията: От плода на градинските дървета можем да ядем; но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него, нито да се допрете до него, за да не умрете. А змията рече на жената: Никак няма да умрете."

Моля, забележете, че някой не бе съгласен с Бога. Създателят бе заявил, че грехът ще донесе смърт, но Сатана каза обратното: "Никак няма да умрете." Това бе първата лъжа, казвана някога на нашия працядо, и онзи, който я изрече, се опитва да я поддържа досега. Тази първоначална проповед за естественото безсмъртие е повтаряна много пъти през годините, често от проповедници и теолози, които би трябвало да знаят по-добре. Преди няколко години "Реадерс дайджест" отличи една статия със заглавие "Няма смърт", от един от най-известните американски протестантски пастори. Големият проповедник каза точно същото, което великият измамник каза на Ева: "Никак няма да умрете. Може да прилича на смърт, но вие наистина ще продължите да живеете и да знаете повече, отколкото преди."

Може ли това учение да е опасно? Наистина, то влита много повече от просто разпространение на фалшиво твърдение. Изводите от това сатанинско учение са далече стигащи и с вечни последици. Милиони ще бъдат изгубени, защото не разбират истината за естеството на човека. Измамта тук отваря врата, която ще потопи живота в

тъмнина и истински сатанински контрол. Единствената защита, която винаги ще имаме срещу тази коварна измама е да знаем истината за смъртта и душата.

ДУХЪТ СЕ ВРЪЩА ПРИ БОГА

Най-ясната и най-кратка вдъхновена дефиниция за смъртта бе написана от Соломон: "И се върне пръстта в земята както е била, и духът се върне при Бога, Който го е дал." Еклисиаст 12:7.

Веднага ни прави впечатление думата "се връща." След смъртта всичко изглежда се връща, откъдето е дошло. Пръстта се връща в земята, от която е взета, и духът се връща при Бога, Който го е дал. Смъртта е просто обратното на сътворението.

Лесно ни е да обрисоваме процеса на гниене и разпадане на тялото. Разбираме много добре, че физическите компоненти на тялото са съвсем същите като самата земя. Когато го погребваме, тялото се обръща в химическите елементи от земята, от която Творецът го взе в началото.

Но какво да кажем за духа, който се връща обратно при Бога? Това не е лесно за разбиране. Няма човек в света, който може да го обясни с човешка мъдрост. Въпреки това, много стихове в Библията хвърлят светлина по този съдбоносен въпрос. Яков пише: "Защото, както тялото отделено от духа е мъртво, така и вярата отделена от дела е мъртва." Яков 2:26. Думата "дух" има малка връзка с това, което се чете "или дихание." Това е много важно. Истинската коренна дума в гръцкия е "пнеума", дума, която означава "дъх" или "въздух." Ние вземаме думата "пневмония" от "пнеума", защото е болест на белите дробове или дишането. Имаме пневматични гуми, също производни на пнеума, защото имат въздух в тях. Но самата гръцка дума "пнеума" има още и друго значение. Тя означава "дух". Например, гръцкото понятие за "Святия Дух" е "Hagios pneumatos," "Свят дъх" или "Свят Дух."

Това ни довежда до много интересно заключение. Думите "дъх" и "дух" често се заменят в Библията. Йов казва: " През всичкото време, докато е дишането ми в мене, и Духът Божий в ноздрите ми." Йов 27:3. Обаче, не се изисква висока степен на интелигентност, за да разберем, че Йов описва същото, което и думите "дъх" и "дух." Човекът има само дъх в ноздрите си. Всъщност, това Бог вдъхна в ноздрите на човека, когато го създаде. "И Господ Бог създаде човека от пръст из земята, и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа." Битие 2:7.

Картината вече започва да се изяснява. Когато Соломон описваше духа, който се връща при Бога, той трябва да е имал предвид дъха, защото това Бог даде в началото и, следователно, това бе единственото нещо, което може да се върне при Бога, Който го е дал. Най-простото обяснение на Битие 7:22 се отнася за дъха на живота като "дъха на духа на живота."

Псалмистът описва смъртта със следните думи: "Прибираш ли лъха им, те умират и връщат се в пръстта си. Изпращаш ли Духа Си, те се създават.." Псалом 104:29, 30. Тук редът е преобърнат и техният дъх се връща при Бога при смъртта. Соломон казва, че духът се връща. Тук Бог дава Духа си, за да създаде, но Битие казва, че Той даде дъха, за да създаде. Това има значение само, когато разбираме, че двете думи са заменяеми и означават едно и също.

Моля забележете, че този "дух на живот" не е задължително същият като Святия Дух, нито "дъхът на живот" е същият като обикновения въздух, който дишаме. Този дъх или дух е специална, даваща живот Божия сила, която прави от тялото функциониращ организъм. Прочетете отново Битие 2:7 и се опитайте да си представите сътворението. "И Господ Бог създаде човека от пръст из земята." Това не ни затруднява. Можем да видим това мъртво тяло, съвършено оформено и съдържащо всички елементи необходими за живот. Но живот нямаше. Сърцето не биеше. Кръвта бе там, но не течеше. Мозъкът бе там, но не мислеше.

След това Бог добави още нещо към тялото, което бе създал. Той "вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа." Битие 2:7. Не пропускайте значимостта на тези думи, те често се разбират погрешно. Бог не постави душа в тялото. Той прибави само едно нещо - дъх или дух. След това в резултат на съединението на тялото и дъха, човекът СТАНА душа.

Милиони са приели фалшивия, традиционен възглед, че Бог е поставил душа в тялото като е създавал човека. Това се основава напълно на всеобщото погрешно учение на всички нехристиянски религии. В Библията, с изключение на поетичната и алегорична употреба, душата не влиза и не излиза от тялото. Защото гръцката дума "psuche" означава "живот," понякога е била превеждана като "душа", затова някои са си направили погрешни заключения; само защото са дали погрешно определение на думата "душа." Милиони са били учени, че душата притежава естествено безсмъртие и всеки път, когато прочетат или чуят думата приемат нещо, което е напълно фалшиво и небиблейско. Нито веднъж в Библията за душата не се говори като за съществуваща безсмъртно или неумираща.

Всъщност, душата е съзнателният живот, което е резултат от това, че Бог добави дъх или дух към тялото. Една проста илюстрация ще ни помогне да видим тази истина ясно. Нека оприличим тялото на електрическа крушка. Електрическият поток в тази крушка представя жизненото дихание, което Бог постави в тялото, а самата светлина ще представлява душата, в която се превръща човек, след като диханието се свърже с тялото. Когато гледаме греещата светлина, ние виждаме съвършения образ на завършеното творение. Но когато натиснем копчето, светлината изгасва. Какво се е случило? Електричеството е напуснало крушката, точно както диханието напуска тялото при смъртта. Тогава къде е светлината? Дали се е изкачила в електрическата фасунка? Не, тя просто престана да съществува, когато електричеството се отдели от крушката. Тогава нека попитаме, къде е душата, когато диханието се отдели от тялото? Просто няма душа, докато, при възкресението, Бог възстанови жизненото дихание в тялото.

Това не би звучало толкова странно за нас, когато открихме как всичко "се връща" при смъртта до онова, което е било преди. Преди създанието, човекът не е съществувал в някаква нематериална форма. Не е имало личност, нито съзнателни емоции преди Бог да добави дихание към тялото. В този момент човекът "стана жива душа." Ако душата дойде като резултат от това съединение, тогава кога тя ще спре да съществува? Сигурно като резултат от разрушаването на това съединение.

Представете си, че имаме две неща пред нас, дъски и пирони. Вземаме чук и забиваме пироните в дъските, за да направим кутия. Сега имаме три неща вместо две: имаме дъски, пирони и кутия. По-късно, сигурно ще извадим пироните и ще ги оставим до

дъските. Отново имаме само две неща пред нас: дъски и пирони. Какво се случи с кутията? Няма кутия, защото тя изисква двете неща да бъдат заедно, за да я има.

По същия начин Бог започна с две неща, тялото и духът. Когато ги постави заедно, душата "стана", дойде в съществуване, започна да съществува. При смъртта, ни казва мъдрецът, духът се връща при Бога, а тялото се връща в пръстта. И никъде в Библията не ни е казано, че някаква душа надживява тялото или продължава да съществува без тяло. Душата или животът не съществуват без Божията сила, обитаваща в тялото. При смъртта тази сила е отстранена, тя се връща при Бога и състоянието на този човек е точно същото, каквото е било преди диханието да се свърже с тялото. Това означава, че няма живот, няма съзнание, нито личност.

Даже животните се смятат за души в Библията, защото те притежават същата сила от Бог, която ги прави живи (Откровение 16:3). Мъдрецът пише: "Защото каквото постига човешките чада Постига и животните: една участ имат; Както умира единият, така умира и другото; Да! един дух имат всичките;... Всички отиват в едно място; Всички са от пръстта, и всички се връщат в пръстта." Еклисиаст 3:19, 20. Това не означава, разбира се, че човекът и животните имат един и същ решаващ край. Ще има възкресение и съд за Божиите морални създания, но животът идва само то Бог, независимо дали този на човека или животното. И за този живот Библията често говори като за душа.

КОГА ЩЕ БЪДАТ ВЪЗНАГРАДЕНИ ПРАВЕДНИТЕ?

На тази основа вече сме подготвени да видим какво действително се случва на човек, който умира. В проповедта на Петър на Петдесетницата, той даде следното силно изявление за Давид, който е бил мъртъв от 1000 години: "Защото Давид не се е възнесъл на небесата." Деяния 2:34. Да помислим за момент върху това. Давид преди много време е напуснал този живот и макар и често непокорен, получи увереност за прощение и спасение. Защо тогава да не се радва на блаженството в небето десет дълги века след като си е отишъл? Отговорът е даден в стих 29, където Петър обяснява: "Братя, мога да ви кажа свободно за патриарха Давида, че и умря и биде погребан, и гробът му е у нас до тоя ден."

Вдъхновен от Бога, Петър заявил, че Давид бил още в гроба си, а не се е възкачил на небето. Колко интересно! Ако този човек, който бил по сърцето на Бога, не бил получил наградата си цели 1000 години след смъртта си, какво остава за всички останали добри хора, живяли някога и починали? Те също почиват в гробовете си, очаквайки Божия глас в деня на възкресението.

Исус уверил хората от Неговото време: "Ще ти бъде отплатено във възкресението на праведните." Лука 14:14. И отново, Той казал: "Защото Човешкият Син ще дойде в славата на Отца Си със Своите ангели; и тогава ще въздаде всекиму според делата му." Матей 16:27. Тук няма недомлъвки. С ясни и директни думи Исус заявил, че никой няма да бъде възнаграден, докато Той не донесе възкресение при Своето второ идване. Това означава, че никой от праведните мъртви още не е отишъл на небето. Всички чакат в гробовете си съда и края на света. Същият факт потвърждават и последните думи на Библията: "Ето, ида скоро; и у Мене е наградата, която давам, да отплатя на всекиго, според каквито са делата му." Откровение 22:12. Наградата в последния ден е описана и

от Павел в 1 Коринтяни 15:53. "И това смъртното да се облече в безсмъртие." Кога се случва това? "В една минута, в миг на око, при последната тръба." Стих 52

Този текст не оставя никакви съмнения относно наградата на праведните, но какво ще стане с нечестивите? Кога ще бъдат наказани за греховете си? Във 2 Петрово 2:9 откриваме удивителния отговор: "Знае Господ как да избави благочестивите от напасть, а неправедните да държи под наказание за съдния ден." Това е! Нечестивите са пазени някъде, докато дойде денят на съда. Къде са пазени те? Исус отговаря и на този въпрос: "Недейте се чуди на това; защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат; ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане." Йоан 5:28, 29

Нашият Господ извънредно ясно заявява, че всички ще бъдат пазени в гроба, докато при възкресението не бъдат повикани, за да получат живот, или проклетие. Това не е просто добра теология, това е истинският смисъл. Очевидно е, че никой не може да бъде наказан, преди да е осъден. Справедливостта изисква това да бъде направено. Даже и най-несправедливият земен съдия не би избегнал наказание, ако не постъпи по този начин. Представете си, че пред съдията се явява човек, обвинен в кражба и съдията казва: "Отстранете го за десет години и едва тогава ще изслушаме неговия случай." Не! Не! Това никога не може да стане. А Съдията на цялата земя би ли постъпил така с нечестивите? Никога! В противен случай, съдът би бил истински фарс и не би имал смисъл.

Чудесната вест на Библията е, че и добрите и лошите хора спят в гробовете си до деня на възкресението. Тогава ще бъдат вдигнати, за да посрещнат съда, след който ще им бъде дадено или наказание, или награда. Йов казал: "Така човек ляга, и не става вече; докато небесата не преминат, те няма да се събудят и няма да станат от съня си. О, дано ме скриеше Ти в преизподнята, да ме покриеше догде премине гневът Ти, да ми определиш срок, и тогава да би ме спомнил! Ако умре човек, ще оживее ли? През всичките дни на воюването си ще чакам, докато дойде промяната ми. Ще викнеш и аз ще Ти се отзова; ще пожелаеш делото на ръцете Си." Йов 14:12-15

СМЪРТТА Е СЪН

В хармония с останалата част от Библията, Йов описал периода на несъзнателен сън в гроба преди отново да се събуди, за да получи наградата си. Това е в съгласие с Данаил, който говори за Христовото идване със следните думи: "И в онова време твоите люде ще се отърват...И множеството от спящите в пръстта на земята ще се събудят, едни за вечен живот, а едни за срам и вечно презрение." Данаил 12:1, 2

Има причина толкова много вдъхновени писатели да говорят за смъртта като за сън. Това е съвършено точно описание на състоянието на мъртвите. Когато умореният човек си легне през нощта, той веднага е обхванат от съня. Едва на следващата сутрин, когато изгриващото слънце го събуди, той отново навлиза в живота. Бил е напълно безсъзнателен за всичко, което е ставало, докато е спял. Така е и със съня на смъртта.

Лазар бил мъртъв. Исус казал на учениците Си: "Нашият приятел Лазар заспа; но Аз отивам да го събудя. Затова учениците Му рекоха: Господи, ако е заспал, ще оздравее. Но Исус бе говорил за смъртта му; а те мислеха, че говори за почиване в сън. Тогава Исус им рече ясно: Лазар умря." Йоан 11:11-14

Ето един класически пример за истинското Библейско учение относно смъртта. Христос нарекъл смъртта сън. По-късно, Исус застанал до издълбания в скалата гроб на Своя приятел и извикал: "Лазаре, излез!" Той не казал: "Лазаре, слез долу." Лазар не бил горе на небето, нито някъде другаде, а зад стените на гробницата. В отговор на призива на Исус, той се събудил от своя смъртен сън и излязъл отвън.

Днес се разпространяват множество преувеличени разкази за хора, които са се върнали от мъртвите, но случаят, описан тук, е най-автентичният разказ, писан някога. Няма никакво съмнение, че Лазар бил мъртъв от четири дни. Сестрите му се възпротивили, когато Исус поискал камъкът да бъде отвален от гроба. Марта казала: "Господи, смърди вече." Йоан 11:39

Повечето съвременни доклади за пациенти, съживени след спирането на сърдечната дейност, съдържат драматични разкази за славни гледки в небето. Какъв бил разказът на този праведен човек за неговите четири дни смърт? Разказал ли той за божествените гледки на небесната награда? Нито думичка. Той бил заспал, точно както Исус посочил. Това било като момент на забрава.

Между другото, какво неизразимо страдание би било за Лазар да се върне в този тъмен свят, след като вече е бил в Божието присъствие? Навярно, ако наистина се е радвал на наградата на праведните, той щял да моли Исус да го върне обратно в небесното блаженство. В сравнение с деветдесетте и шест часа в рая, за него да се върне обратно към този земен живот, би било по-лошо от ужаса на ада. Със сигурност, нашият Господ никога не би причинил това на Своя приятел Лазар.

Защо ни е толкова трудно да повярваме в простите думи на Исус относно смъртта? Със сигурност не ни е никак трудно да схванем естеството на съня. Представете си как човек заспива на една пейка в парка. Той заспива толкова дълбоко, че изобщо не забелязва как един нападател безшумно се промъква към него. В следващия момент, той вече лежи мъртъв в локва кръв. И, според популярния възглед за смъртта - този човек, който не е знаел нищо, докато е спял, когато душата му напусне тялото, внезапно научава всичко. Но как може това да е вярно? Исус казва, че смъртта е сън. Ако човек не знае нищо, докато спи, как може да знае нещо повече след смъртта си? Христовите думи биха изгубили смисъла си, ако ги извъртахме да означават онова, в което ни се иска да вярваме.

Не сме оставени в невидение относно естеството на този смъртен сън. Много Библейски писатели дават подробни обяснения какъв е той: "Не уповавайте на князе, нито на човешки син, в когото няма помощ. Излиза ли духът му, той се връща в земята си; в тоя същия ден загиват намеренията му." Псалом 146:3, 4

Далеч от всякакви озадачаващи аспекти на смъртта, вдъхновените писатели най-често говорили за нейното безсъзнателно състояние. Няма нито един пасаж, който да потвърждава вълнуващите описания на живот след смъртта, така характерни за съвременния вариант на учението. Теологията възприела своето учение директно от приятните форми на езическото поклонение. Давид казал: "Той се връща в земята си; в тоя същия ден загиват намеренията му."

Соломон писал: "Защото живите поне знаят, че ще умрат; но мъртвите не знаят нищо, нито вече придобиват, понеже споменът за тях е забравен; още и любовта им, и

омразата им, и завистта им са вече изгубени, нито ще имат вече някога дял в нещо, що става под слънцето ... Всичко, що намери ръката ти да прави според силата ти, направи го; защото няма ни работа, ни замисъл, ни знание, ни мъдрост в гроба {Или: Шеол.}, гдето отиваш." Еклисиаст 9:5, 6, 10

Ако някой преднамерено се опита да измисли по-силни думи и изрази в подкрепа на пълен безсъзнателен сън при смъртта, ще бъде принуден да каже същите думи, които казал мъдрецът. Просто си представете за момент, че в потвърждение на съзнателния живот след смъртта, се приведат същите силни твърдения. С други думи, представете си, че Соломон е казал: "Любовта им, омразата им и завистта им ще продължат ... защото има работа, и знание, и мъдрост в гроба, гдето отиваш." Такова недвусмислено твърдение със сигурност би сложило край на всички спорове по този въпрос. Кой би могъл да го оспори?

Но чуйте забележителната истина! Библията не само не съдържа такова твърдение, но и многократно заявява точно обратното! Въпреки това, хората продължават да вярват в това, в което им се иска да вярват. Без да обръщат внимание на категоричните стихове, написани от голям брой боговдъхновени автори и разкриващи истината за смъртта, множествата сляпо следват празните традиции, които техните родители или пастори са им предали.

Отново четем: "Защото преизподнята не може да Те хвали; смъртта не може да Те славослови; ония, които слизат в рова, не могат да се надеят на Твоята вярност. Живият, живият, той ще те хвали, както аз днес." Исая 38:18, 19. Ако праведните мъртви бяха въведени в небето при смъртта им, не биха ли хвалели Бога? Давид повтаря същата вечна истина: "Мъртвите не хвалят Господа, нито ония, които слизат в мястото на мълчанието." Псалом 115:17. "Защото в смъртта не се споменува за Тебе; в преизподнята кой ще те славослови?" Псалом 6:5

ЩЕ СЕ ВЪРНАТ ЛИ НЯКОГА МЪРТВИТЕ?

Защо толкова много хора се противопоставят на ясните Библейски твърдения? Може би част от вината се крие в силните традиционни предубеждения, но освен тях съществуват и много други причини. Мнозина вярват искрено, че имат несъмнено физическо доказателство, че мъртвите се връщат. Със собствените си сетива са очевидци, че действително са разговаряли със своите покойни обични. Какво да кажем за тези спиритически появи? Мнозина могат да дадат точното място, дата и час, когато са се срещали със своите мъртви близки или приятели, вплътени в съвсем същия образ, както когато са били живи.

Можем ли да смятаме всички тези физически появявания като следствие от болното въображение на емоционално нестабилни хора? Едва ли. Факт е, че образите действително се появяват и това е потвърдено множество пъти. Но на основата на безпогрешното Божие Слово можем категорично да отхвърлим тези образи като духове на мъртвите. Мъртвите не могат да се върнат; нито имат следсмъртно съществуване в някаква съзнателна, живееща форма.

Тогава кой се появява в тези телесни образи и дава лъжливи твърдения от името на невинните мъртви? Кой друг, освен бащата на лъжите, който измислил първата измама по въпроса за смъртта? Той дръзко опровергал Бога, като казал на Ева: "Никак няма да

умрете." Когато смъртта все пак дошла, Сатана се опитал да накара останалите живи да повярват, че тя е илюзия. Чрез явяването на мъртвите, Сатана убедил милиони, че той е правият, а Бог грешал. Като приемат свидетелството на очите и ушите си над свидетелството на Библията, мнозина са станали експерти в повикването на духове по време на сеанси.

Често Сатана използва мъката на онези, които са изгубили близките си и се опитва да ги въвлече в своя спиритически капан, като твърди, че това са техните най-обични. Каква изумителна заблуда! Само онези, които се основават на истините на Библията, ще могат да противостоят на този вид атака.

Позволете ми да споделя с вас един невероятен пример за Сатанинския метод на действие. Мой вече починал приятел, служил дълги години като мисионер в Африка. Докато той и жена му живеели в една изолирана мисионерска станция, тригодишната им дъщеричка била поразена от смъртоносна тропическа треска. Те погребали малкото момиченце на съседния склон до дома им. Няколко дни след погребението, майката седяла в кухнята, когато вратата с трясък се отворила и нейната малка дъщеричка притичала през стаята, за да се хвърли в ръцете на майка си. Можете ли да си представите този травмиращ ужас? И на всичко отгоре, малкото момиченце извикало: "Мамо, не съм мъртва! Не съм мъртва!"

За щастие, тази майка знаела Библейската истина за смъртта и Бог ѝ дал сила да се помоли моментално за освобождение от този сатанински маскарад. Когато призовала името на Исус, образът изчезнал.

Това единственият подобен случай ли е? За нещастие, не. Подобни преживявания се случват отново и отново. Без съмнение, има и шарлатани, които създават собствени измами, но трябва да знаем, че много често принцът на всяко зло манипулира умовете на хората чрез свръхестествените си познания в измамата.

Помислете за момент какви са последиците от това! Милиони буквално са предали живота си под контрола на демоните с вярата, че са съветвани от обичните си близки. Можете ли да видите чудовищната ирония на ситуацията? Можете ли да си представите колко лесно е за Сатана да контролира умовете дори на християните, които не са разбирали истинското Библейско учение за смъртта? Единствената безопасност за всеки човек е Божието Слово. Въпреки това, голяма част от католиците и протестантите ще бъдат погубени, заради тези последни прояви на сатанинската сила и защото са учили лъжа относно състоянието на мъртвите.

НАКАЗАНИЕ И НАГРАДА ВЪВ ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

Виждате ли колко смущаващо би било, ако наградата и наказанието се даваха още сега? Каква цел би имало възкресението тогава? Защо изобщо трябва да има възкресение? Очевидно, всяка душа вече е определила съдбата си и фарсът от някакъв престорен последен съд би бил напълно излишен. Всички набожни уверения, които на погребенията утешават скърбящите, че обичните ни са вече на небето, са просто повторение на първата лъжа, казана на човешкото семейство. Изобразяването на въображаеми, нематериални души, които излитат от телата при смъртта, не е извор на утеха за скърбящите близки. Павел описал времето, когато праведните мъртви ще

бъдат със своя Господ в 1 Солунци 4:16-18 и завършил с думите: "И тъй, насърчавайте се един друг с тия думи."

Това е боговдъхновена картина на истинска утеха и е необходимо ясно да разберем кои думи според Павел могат да донесат такава утеха. Предните два стиха разкриват тези думи: "Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа."

Тук Павел описва без всякакви уговорки начина, по който ще отидем при Господа. Не пренебрегвайте думата "и така" в това твърдение. Тя означава "по този начин." Чрез тази малка дума, Павел изключва всеки друг начин да бъдем с Господа. Когато описва идването на Исус и възкресението на светиите като начин и средство да бъдем с Господ, той автоматично изключва всички други средства за постигането му. След това той ни увещава: "насърчавайте се един друг с тия думи."

Повтарям, не може да получите утеха от псевдохристиянското вярване, че някакво невидимо, неосезаемо същество напуска тялото, за да бъде наказано или възнаградено. Успокоява ли ви вярата, че спасените ви близки страдат в неугасимия огън? Има ли утеха в картина, при която обичните гледат от небето сърцераздирателните обстоятелства около живота на оставените от тях близки? Не е чудно, че Павел е толкова конкретен в описанието на второто пришествие на Исус и на възкресението, като единствен начин, по който някой може да бъде с Господ след смъртта, а и като единствен начин да бъде утешен от загубата на близките си.

Чудесното заявление на Павел посочва славния факт, че смъртта и гробът не са края. Ще има събуждане от този смъртен сън. Праведните ще получат дара на безсмъртието, но всичко това ще се случи "в една минута, в миг на око, при последната тръба; защото тя ще затръби, и мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим. Защото това тленното трябва да се облече в нетление, и това смъртното да се облече в безсмъртие." 1 Коринтяни 15:52, 53. Исус казва: "Недейте се чуди на това; защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му, и ще излязат; ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане." Йоан 5:28, 29

Всички мъртви ще се вдигнат да посрещнат великия указ на съда. Независимо дали са заспали 1 000 години или пет минути преди Исус да се появи, за тях този сън ще изглежда само като частица от секундата.

Някои се съмняват, че Христос ще е в състояние да възстанови разрушените, изгнили тела на мъртвите от миналите епохи. Някои тела са разпръснати на парчета от експлозии, други са изгорели в пожари, а мнозина са на дъното на морето. Ще бъде ли проблем за Могъщия Създател на живота да върне всяка душа и да възстанови всяка личност? Със сигурност не. Този, който е преброил и космите на главата ни и се грижи за врачетата в небето, няма да изпита трудност да възстанови идентичността на всеки човек.

Може да не сме в състояние да разберем процеса, но въпреки това можем да повярваме в него. Има много неща като телевизията и компютрите, които са необясними за

средноинтелигентния човек, който ги използва, но това не му пречи да им вярва. Ако повечето от нас се объркват от обикновената електроника, не би трябвало да очакваме да схванем тайните на силата на възкресението. Въпреки това, можем да имаме пълната вяра, че Бог може и ще възстанови живота на всички мъртви.

РАЗБОЙНИКЪТ НА КРЪСТА

Нека погледнем едно от главните възражения срещу Библейското учение за смъртта и душата. Има няколко неясни текста, които могат да бъдат разбрани само в светлината на всички други стихове по този въпрос. Един такъв пример намираме в преживяното от разбойника на кръста. На пръв поглед изглежда, сякаш Исус казал на умиращия престъпник, че той ще отиде в небето в същия ден, в който умрял.

В контекста, разбойникът се обърна към Исус в последния момент от живота си: "Господи Исусе, спомни Си за мене, когато дойдеш в Царството Си. А Исус му рече: Истина ти казвам, днес ще бъдеш с Мене в рай." Лука 23:42, 43

Противоречи ли този текст на всички останали стихове, които прочетохме по този въпрос? Със сигурност звучи така, сякаш Исус и разбойникът ще отидат още в същия ден в Божието присъствие. Нека оставим другите текстове да изяснят мистерията. Три дни след като казал това на покаялия се разбойник, Исус срещнал Мария близо до отворения гроб. Когато тя паднала в нозете Му да се поклони, Исус ѝ казал: "Не се допирай до Мене, защото още не съм се възнесъл при Отца; но иди при братята Ми и кажи им: Възнасям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог." Йоан 20:17

Това твърдение на Исус ни довежда до истинска загадка. Ако Той още не бил отишъл в небето, как би могъл да увери разбойника три дни по-рано, че те ще отидат заедно там още през същия онзи ден? И, моля, обърнете внимание, че рай и тронът на Отца са на едно и също място. Йоан писал, че дървото на живота е разположено "всред Божия рай." Откровение 2:7. След това в Откровение 22:2 той обяснил, че дървото на живота се издига като арка над реката на живота, която на свой ред, извира от Божия трон. Това определено поставя Божието присъствие в рай. Видимо, ако Исус не бил отишъл при Своя Баща до времето на възкресението Си, следователно не би могъл да възлезе там в денят, когато умрял преди три дни.

Друго привидно противоречие възниква, когато си спомним, че Исус и разбойникът дори не умрели в един и същи ден. Апостол Йоан казал, че за евреите било незаконно да оставят някой да виси на кръстта през съботен ден, затова били изпратени войници да свалят телата преди настъпването на съботата. "Затова дойдоха войниците и пребиха пицялите на единия и на другия, които бяха разпнати с Исуса. Но когато дойдоха при Исуса и Го видяха вече умрял, не Му пребиха пицялите." Йоан 19:32, 33

Исус умря в петък, в подготвителния ден, а разбойниците били още живи, когато ги свалили от кръста, преди да започне съботата. Вероятно, пицялите им трябвало да бъдат счупени, за да не избягат и за да се ускори смъртта им. Изглежда, че не били умрели преди залеза - в началото на съботния ден. Това означава, че те не умрели в деня, в който умрял Исус. Как тогава Исус би могъл да обещае да бъде с който и да било от тях още през същия ден в рай?

Когато разгледаме контекста в Лука 23:43, тези две тайни лесно могат да бъдат разгадани. Трябва да знаем, че оригиналните ръкописи на Библията били писани в един непрекъсващ ред от знаци, в който няма много разделяне на думи, изречения, стихове и глави. През 1611г., когато била преведена версията на крал Джеймс, учените отделили думите, сложили препинателни знаци и разделили писанието на стихове и глави. Тези мъже не били боговдъхновени, въпреки, че свършили огромна работа с поставената им задача. По необходимост, те често поставяли запетай, за да придадат смисъл на превежданите думи. В Лука 23:43, те прибавили запетая преди думата "днес", което обърнало смисъла на изречението така, сякаш Исус бил казал: "Истина ти казвам, днес ще бъдеш с Мене в рая."

В този случай, запетаята би трябвало да бъде поставена след думата "днес", вместо преди нея. Тогава изречението щяло да се чете така: "Истина ти казвам днес, ще бъдеш с Мене в рая." Това щяло да постави записаното тук в пълна хармония с останалата част от Библията.

С други думи, Исус казал на разбойника: "Уверявам те именно днес, когато изглежда така, сякаш никого не мога да спася, когато дори Моите ученици са Ме изоставили и умирам като осъден престъпник, давам ти уверението днес, че ти ще бъдеш с Мене в рая."

Това не е ли подправка на святия доклад? Не. Преводачите не били по-вдъхновени от Бога, отколкото сме ние. Само оригиналните автори на Библията били вдъхновени. Поставянето на запетая след думата "днес" е толкова вярно спрямо оригиналния текст, колкото и поставянето ѝ пред думата. Единствената разлика е, че в единия случай, тя донася пълна хармония с Писанията, а в другия - безнадеждно противоречие. Не е необходима свръхестествена намеса, за да решим кое е правилното място на запетаята.

Имайте предвид, че разбойникът помолил Исус само да си спомни за него, когато дойде в царството Си. Той не поискал никаква награда в деня на смъртта си. По същия начин откриваме и как големия апостол на езичниците предчувства отиването си от този свят: "Защото аз вече ставам принос, и времето на отиването ми настава. Аз се подвизах в доброто войнствуване, попрището свърших, вярата опазих; **ОТСЕГА НАТАТЪК се ПАЗИ за мене венецът (правдата), който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде В ОНЯ ДЕН;** и не само на мене, но и на всички, които са обикнали **НЕГОВОТО ЯВЛЕНИЕ.**" 2 Тимотей 4:6-8

Точно както покаяният разбойник и помазаният Павел фокусирали надеждата си към вечната награда при идването на Христовото царство, така Исус може да се спомни и за нас в онзи ден.